

Musikstudier i London

Det hela började våren -97 när jag gick på musikskola i Malung. Två av mina klasskamrater; Pelle Gustavsson (Nusnäs) och Puti Rolfs son Fredrik Eriksson (Sollerön), sa att de hade tänkt åka till London för att studera musik under ett år. De frågade om inte jag också skulle följa med, vilket lät frestande. - Tänk att få resa till storstaden London för att spela. Det vore ju toppen, så jag tackade ja.

Pelle gav mig ansökningsblanketter. Till en sådan här ansökan bifogas nästan det samma som till ett jobb, d.v.s: studier, erfarenheter men också en kassett/CD, som man medverkat på. Detta för att skolan ska få ett konkret intryck av ens musikalitet. Snart låg ansökan på brevlådan och det återstod bara att vänta...

Det var en solig sommardag i juni, då brevet från London Music School kom. Med stor förväntan öppnade jag det och läste att jag var antagen och var varmt välkommen att börja skolan den 6:e oktober. Nu behövdes bara godkännande av CSN (Centrala Studiestödsnämnden), så jag kunde få bidrag och lån till studier och boende. Även detta gick bra. I mitten av september bar det av och det stora äventyret började. Väl framme bodde vi på hotell under den första tiden, tills vi fann en lägenhet i ett centralt och fint område. Nu väntade bara skolstarten.

Skolan ligger vid Themsen's strand, bredvid gamla förvaringshus, som användes av den Brittiska handelsflottan. Elevantalet på skolan är ca 160 personer, som är indelade i två årskullar. Studieåret består av fyra terminer på tio veckor vardera. På schemat var det mycket ensemble-spel, teknik,

London Music School.

teori samt lektioner där vi fördjupade oss i olika stilar, såsom rock, funk, jazz och latin. Lektionerna var indelade i kunnighetsnivåer (1 - 3), så att varje elev fick ut mesta möjliga av undervisningen. Något som var väldigt bra var, att vi hade professionella och specialinriktade lärare i varje ämne. Sammanlagt studerade vi ca 20 timmar/vecka, men så tillkom också övning individuellt och i band.

För att ge ytterligare inspiration och kännedom inom musikens värld bjöd skolan in kända musiker. Bl. a. kom amerikanen Bernard Durdie, som är världens mest inspelade trummis och som spelat med t.ex. Aretha Franklin.

Både lärare och klasskamrater hade olika nationaliteter och bakgrunder. Jag blev god vän med folk från t.ex. Japan, Korea, Frankrike och Tyskland, vilket kändes väldigt speciellt och intressant.

För att få in en liten extra slant spelade jag i ett cover-band, bestående av en australiensare, en norrmän, en engelsman samt en från Karlskrona. Vi övade ihop en repertoar, begav oss sedan ut och spelade i och utanför London.

Eftersom studierna var väldigt intensiva kändes det skönt att avsluta en krävande dag på en av Londons alla tusentals puber. Den lokala puben "Captain Kid" blev då en ypperlig mötesplats för oss studenter.

T.v. Daniel Uhlas, "drummer of the year" - årets trumslagare 1998. London Music School.

Ibland kan ett år gå väldigt fort, vilket detta gjorde. den 18:e september 1998 var det examensdags, då det utdelades diplom och utnämningar till årets vokalist, gitarrist, basist samt trumslagare. Till min stora glädje blev jag korad till "Drummer of the year", vilket bl.a. medförde att jag fick pris i form av cymbal och virveltrumma. Känslorna bestod av mycket glädje, men även sorg, då vi alla skulle skiljas åt och kanske aldrig ses igen. Jag håller fortfarande kontakt med de närmaste vännerna, som jag fick under detta händelserika år.

Jag har utvecklats som både musiker och individ och ångrar inte äventyret en sekund. Genom mitt stora musikintresse hoppas jag kunna fortsätta glädja människor så länge som möjligt. Som Lill Lindfors sjöng en gång: "Musik skall byggas utav glädje, av glädje bygger man musik!"

Daniel Uhlas